

ROMANTICKÁ FANTASY SÉRIA INŠPIROVANÁ PERZSKOU MYTOLÓGIOU

TAHEREH MAFI

PREPLETENÉ KRÁĽOVSTVO 2

PRADIVO
NEKONEČNA

TAHEREH MAFI

je autorka týchto kníh:

séria Prepletené kráľovstvo

PREPLETENÉ KRÁĽOVSTVO

PRADIVO NEKONEČNA

PRADIVO NEKONEČNA

TAHEREH MAFI

slovar

These Infinite Threads
Copyright © Tahereh Mafi 2023
Translation © Katarína Figová 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-6355-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Tahereh Mafi – These Infinite Threads,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Harper, an imprint
of HarperCollins Publishers, New York 2023,
preložila Katarína Figová.
Verše z básne *Kniha kráľov* (Abú-I-Kásim Firdausí)
a básneň *V jednu noc sa narodil syn* (Tahereh Mafi)
z angličtiny preložila Jana Kantorová-Báliková
Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 830 00 Bratislava, v roku 2025.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk
pobox@slovart.sk

Osud, čo princovi dal prepych, ľahkosť, napokon dovoľí,
nech padne do rúk neľútostných vrahov?

Múdry vie – nie je spravodlivosť v tomto slzavom údolí.

Abú-l-Kásim Firdausí: *Knihá kráľov*

Nech tvoja veštba zvyšok žitia porozplietla!
Kedy mám predurčené odísť z tohto sveta?
A kto zdedí môj trón?

Abú-l-Kásim Firdausí: *Kniha kráľov*

JEDEN

یک

„NIE!“ ZVOLAL KAMRAN. „Ten oheň...“

Slová mu zamreli na perách.

Sledoval, ako Alizeh vykročila k plameňom siahajúcim do výšky stehien, a zmocnil sa ho taký údiv, až klesol na zem. Cez roztrhané hodvábne nohavice cítil na pokožke chlad kamennej podlahy. Jeho pred plameňmi chránili aspoň hrubé vrstvy oblečenia a postroje vykladané drahokamami. Ale Alizeh... Alizeh mala na sebe len šaty z tenkej látky, jemné ako šepot vetra.

Ten oheň jej spáli mäso až na kosť.

To mu bežalo hlavou, keď ju sledoval, ako bez mihnutia oka prešla plameňmi. Vo chvíli, keď prekročila ohnivý kruh, ktorý predtým vyčaril mladý tulanský kráľ Cyrus, jej ľahučké šaty vzbĺkli. Cyrus teraz stál oproti Kamranovi so zdvihnutým mečom, pripravený zasadiť smrteľný úder. No keď zbadal, že k nemu mieri Alizeh, ruka mu zamrzla vo vzduchu. Kamran ani vo sne sledoval, ako Alizeh holými rukami poľahky uhasila plamene na svojich šatách. Zahľadel sa na zvyšky svojho rozpadnutého odevu a na krv, ktorá mu stekala z hánok, a potom pomaly upriamil pohľad späť na Alizeh. Keď si uvedomil, že na rozdiel od jej šiat Alizeh cez to inferno prešla bez ujmy, vyrazilo mu to dych. Neveriacky zažmurkal. Buď sa mu to sníva, alebo má halucinácie. Vôbec tomu nerozumel.

Nerozumel vôbec ničomu.

Alizeh sa v chvate potkla o Zaalovu spadnutú korunu a ťažký rodinný klenot sa odkotúľal ku Kamranovi. Pri pohľade naň princa zachvátila triaška, šok ho zaplavil chladom, ktorý mu pripomenul...

Starý otec je mŕtvy.

Kráľ Zaal ležal na chrbte, oválna kaluž krvi sa pod jeho bezvládnym telom rozťahovala ako ústa otvorené do výkriku. Uzavrel dohodu s diablom, aby si predĺžil život, no smrť ho napokon dostihla rýchlo a nedôstojne a spolu s ním umreli aj jeho hriechy. Ochabnuté telá dvoch bielych hadov prirastených k bledým pleciam milovaného kráľa vytvárali takú ohavnú scénu, až sa Kamranovi zrazu zdvihol žalúdok. Roztrasenými rukami sa oprel o ľadovo chladnú podlahu a s narastajúcou hrôzou premýšľal, koľko detí z ulice muselo tým hadom padnúť za obeť.

Tú predstavu nedokázal zniešť.

Zo všetkých nových odhalení mu bolo zle, no nútil sa zostať pokojný a usporiadať si myšlienky. Vedomie mu však zvierali neznáme muky, bolesť akoby vyžarovala z jeho ľavého ramena. Prial si, aby bol niekým iným. Prial si, aby mohol vrátiť čas. No zo všetkého najviac si prial, a to bez preháňania, aby ho Cyrus zabil.

Šepot dosiaľ mŕkveho publika postupne silnel, až dosiahol znepokojivú hlasitosť. Hluk prebudil v Kamranovi inštitinky získané rokmi tréningu.

Zrazu čosi zarachotilo.

Keď zdvihol pohľad, videl, ako Alizeh odhodila Cyrusov meč na zem. Čepel dopadla na mramor a mladý kráľ sa mykol. Na Alizeh hľadel s údivom, ktorý mohol konkurovať tomu Kamranovmu, a keď sa doňho pustila, v tvári sa mu zračil strach.

„Ako sa opovažujete,“ vyprskla. „Vy otrasný idiot. Nemožný netvor. Ako ste *mohli*...“

„Ako... ako ste...“ Cyrus o kúsok cúvol. „Ako to, že ste len tak prešli cez plamene? Prečo nehoríte?“

„Vy úbohý, mizerný chlap!“ kričala. „Viete, *kto* som, ale nevíete, *čím* som?“

„Nie.“

Alizeh udrela Cyrusa do tváre tak silno, až sa zatackal a hlavou počuteľne narazil do stĺpa.

Kamran cítil ten náraz až v kostiach.

Vedel, že by sa mal z toho okamihu tešiť – z toho, ako Alizeh zakročila proti zvrátenému panovníkovi –, no nedokázala sa poddať úľave, pretože to, čo sa pred jeho očami odohrávalo, vôbec nedávalo zmysel.

Cyrus vyzeral až príliš znepokojene.

Strach z jeho očiach, ohromenie z toho, ako sa k nemu prirútila, to, ako naslepo cúval, keď sa k nemu blížila – nič z toho nedávalo zmysel. Alizeh Kamranovi len pred chvíľou tvrdila, že kráľa z juhu nepozná, no bezcitný a krutý Cyrus mal v očiach znepokojenie. Keby sa skutočne nepoznali, prečo by sa krčil pred neznámym neozbrojeným dievčaťom? Odhodila jeho meč na zem, opakovane ho urážala, vylepila mu zaucho a on, napriek tomu, že len pred pár minútami zabodol čepeľ do Zaalovho srdca, ani len nezdvihol ruku, aby sa bránil. Iba tam stál, zísal na ňu a *dovolil* jej, aby ho udrela.

Akoby sa jej bál.

Kamrana sa začalo zmocňovať desivé podozrenie, tá myšlienka mu spôsobovala v hrudi silnú bolesť, až sa neodvažoval ani dýchať.

Už od začiatku plesu mu nešlo do hlavy, ako mohla Alizeh za taký krátky čas prejsť takou premenou. Zranenia sa jej v priebehu niekoľkých hodín zázračne zahojili, tvár jej už nehalila snoda typická pre sluhov a namiesto fádnych pracovných šiat mala oblečenú extravagantnú róbu, akú by si slúžka nikdy nemohla dovoliť. Kamran napriek tomu odmietal vidieť pravdu a zúfalo sa snažil sám seba presvedčiť, že by takej ľsti nebola schopná. No napokon mu to došlo.

Nechal sa oklamať.

Pohľadom opäť zablúdil k telu starého otca.

Kráľ Zaal sa ho pokúsil varovať, prosil ho, aby otvoril oči a uvedomil si, že Alizeh je späť s prorocťom a so Zaalovou záhubou. No až teraz, keď bol starý otec mŕtvy, Kamran pochopil, aký bol hlúpy. V mysli si prehrával každé nerozumné slovo, ktoré vyriekol na jej obranu, každú detinskú hlúposť, ktorú urobil, aby ju ochránil...

Cyrus sa znenazdajky zasmial.

Kamran ho prevrтал pohľadom, zdal sa mu bledý a rozrušený. Nevidel Alizeh do tváre, no Cyrusovi sa zračilo v očiach zdesenie. Tento mladý muž zabil vlastného otca, aby získal tulanský trón, len pred chvíľou zavraždil kráľa Zaala, vládcu najväčšej ríše na zemi, a zabil by aj Kamrana, keby mal o trochu viac času. Červenovlasý tyran tu teraz nehybne stál, krv z rozseknutej pery mu pritom stekala po brade a snažil sa upokojiť. Zdalo sa, že žiaden iný protivník im obom nenaháňa takú hrôzu ako táto chudobná, nenápadná slúžka z Bazovho domu.

„Dopekla s tým,“ zahrešil tulanský kráľ potichu. „Nepovedal mi, že ste džin.“

„Kto?“ nechápala Alizeh.

„Náš spoločný priateľ.“

„Hazan?“

Kamran zmeravel. Nebol pripravený na ďalšiu zradu a to jedno slovo, ktoré vyriekla, sa mu zabodlo do tela tak nemilosrdne, až ho to celkom odzbrojilo. Už to, že sa Alizeh zrejme spolčila so Cyrusom, mu spôsobovalo muky, ale že sa poza jeho chrbát stýkala s *Hazanom*?

To bolo viac, než dokázal zniesť.

Strach a nevinnosť zjavne len predstierala, dobehla ho nespočetnými spôsobmi, no horšie, *omnoho horšie* bolo, že jej manipuláciám podľahol *tak ľahko*. Odkedy ju poznal, vždy nosila snodu a zo všetkých síl sa snažila skryť svoju identitu. No teraz stála bez masky pred zhromaždením šľachticov, mračila sa na nebezpečného panovníka susedného národa a bez okolkov odhalila svoju totožnosť pred svetom.

Alizeh po celý ten čas spriadala plány.

Kamran si sotva dokázal usporiadať rozporuplné myšlienky o starom otcovi, lomcoval ním smútok a hnev a teraz... Teraz mal pochopiť ešte aj toto? On, ktorý sa pýšil spoľahlivými inštinktmí a považoval sa za schopného a intuitívneho vojaka...

„Hazan?“ Cyrus sa znova zasmial a utrel si krv z úst, ruky sa mu pritom takmer nebadateľne chveli. „*Hazan?* Samozrejme, že nie *Hazan*.“ Cyrus sa zahľadel Kamranovi do očí a povedal: „Dávajte si pozor, kráľ, zdá sa, že vás zradili aj vaši priatelia.“

Alizeh sa s panikou vpísanou v tvári náhle otočila ku Kamranovi, a keď zbadal, ako sa previnilo zapýrila, viac dôkazov nepotreboval. Ešte pred niekoľkými hodinami by odprisahal,

že jej túžbu po ňom cíti jasne ako dotyk saténu na pokožke. Veď ochutnal slanosť jej pier, pod rukami cítil dokonalú siluetu jej tela. Teraz však vedel, že to všetko bola lož.

Peklo.

Toto bolo peklo.

No tvrdiť, že mu to zlomilo srdce, by nebola pravda. Nemal zlomené srdce, nie, on zúril.

Zabije ju.

Kamranova naivná mäkkosť bola preč. Zviedla ho siréna, oklamal ho vlastný priateľ a on napľul do tváre jedinému človeku, ktorému skutočne záležalo na jeho dobre. Kráľ Zaal zapredal život diablovi v snahe zaistiť Kamranovi šťastie – a odplatou mu bola len nelojnosť a zrada. Teraz už chápal, že udalosti tejto temnej noci zapríčinil on sám. Celá arduňská ríša zostala zraniteľná vinou slabosti jeho mysle a tela.

Nikdy viac.

Nikdy viac nedovolí, aby sa žena zmocnila jeho citov, nikdy viac sa nenechá oslabiť takým prízemným pokušením. V tej chvíli si prisahal, že netvor, o ktorom hovorilo proroctvo, umrie jeho rukou – on sám jej zabodne čepeľ do srdca alebo umrie pri pokuse o to.

No najprv si to musí vybaviť s Hazanom.

Kamran sa pozrel na strážcu, ktorý tam postával a čakal na rozkazy, a ako nový kráľ Arduňie vydal jediným pohľadom svoj prvý rozsudok – Hazan odvisne.

Keď však sledoval, ako bývalého ministra zatýkajú a vlečú preč, nenapĺňal ho pocit víťazstva a netešil sa ani z Hazanových chabých výkrikov protestu, ktoré sa ozývali ohromným tichom v miestnosti. Nie, cítil len, ako sa ho zmocňuje

desivé šialenstvo. Nútil sa vstať, zranené rameno i popálené nohy ho pritom zrádzali. Pokožku aj oblečenie mal lepkavé od krvi, hlavu akúsi priťažkú. Stále sa však zdráhal priznať si, že bez pomoci lekára stáť na nohách dlho nevydrží. Alebo bez pomoci jasnovidca.

Nie. Kráľovskí jasnovidci boli mŕtvi. Zavraždil ich Cyrus. Kamran pri tej myšlienke tuho zažmúril oči.

„Iblís.“

Pri zvuku jemného hlasu tej zradkyne na ňu Kamran opäť uprel pohľad. Srdce sa mu znova prudko rozbúchalo, až ho to vystrašilo. Nevedel sa rozhodnúť, čo ho rozrušilo viac: to, že ona a Cyrus majú *spoločného priateľa* – diabla, alebo zistenie, že jeho telo po nej stále túži a rozpáli sa, už keď počuje jej hlas...

Alizeh zrazu zmizla.

Kamran ju v panike hľadal očami, no neúspešne. Videl len Cyrusa, ktorý stále uprene hľadel tam, kde Alizeh *určite bola*, veď len pred chvíľou rozprávala...

Vtom sa znova objavila.

Stála presne na tom istom mieste, akurát že teraz ju videl akosi hmlisto, na chvíľu ju zazrel jasnejšie, no vzápätí sa znova strácala v akomsi opare, až sa mu z toho točila hlava.

Robila to ona? Ovládala temnú mágiu?

Alizeh teraz videl ako mliečnobielu šmuhu pohybu, z ktorej sa ozýval jej zdeformovaný, ťažkopádny hlas, akoby rozprávala zvnútra skleneného pohára.

„Cccčass hovooor o o abblovi...“

Kamran si prešiel zakrvavenými rukami po tvári. Akoby nestačilo, že každé nové odhalenie ho zdrvilo ešte viac než predošlé, teraz strácal aj zrak a sluch?

„Ččččposlal čččč mmmňa chcce?“

Myseľ akoby sa mu rozpadala na kúsky, zranené nohy sa mu podlomili. Triasol sa, rukami sa naprázdno snažil niečo-
ho zachytiť, no tvrdo dopadol na škaredo popálenú nohu. Bezmála vykrikol od bolesti.

No keď prehovoril tulanský kráľ, Kamran s úľavou zis-
til, že jeho slová znejú jasne: „Nie je to zjavné? Chce, aby
ste vládli.“

Kamranovi v hlave len tak dunelo. Nemal čas radowať sa
z toho, že sa mu vrátil sluch. Proctvo hovorilo, že netvor
s ľadom v žilách podobný diablovei bude mať hrozivých spo-
jencov. Pravdivosť slov jasnovidcov i varovaní starého otca
sa potvrdzovala čím ďalej, tým viac...

Pomáhal jej samotný diabol.

Dav bol čoraz hlučnejší, Kamran ho jasne počul, šepot
prerástol do výkrikov a hysterických záchvatov. To mu opäť
pripomenulo, že v miestnosti sa zhromaždila celá arduńska
šľachta. Vysokopostavení funkcionári pricestovali, aby sa zú-
častnili veľkolepých osláv najväčšieho kráľovstva sveta, no
namiesto toho sa stanú svedkami jeho pádu.

Kamran netušil, ako to prežije.

Počul, ako sa Cyrus znova zasmial, a zreteľne vyriekol:
„*Džinská kráľovná*, ktorá má vládnuť svetu. Och, aké straš-
ne poburujúce. Dokonalá odplata.“

Kamran sa znova pokúsil vytiahnuť na nohy. Vnútro mu
rozochvievala túžba po pomste, zrak sa mu ešte stále celkom
nevyjasnil. Miestnosť, podlahu aj samotného Cyrusa videl
celkom ostro, ale Alizeh naďalej zahaľovala akási aureola, ako-
by jej telo tvorili svetelné lúče. No koniec koncov, možno by
stačilo vedieť, kam má mieriť.

Vývoj udalostí potvrdil všetky kráľove varovania týkajúce sa Alizeh a Kamran by radšej umrel, ako by mal starého otca druhýkrát sklamať. Jeho meč ležal len pár krokov od neho, a aj keď sa mu tá vzdialenosť zdala neprekonateľná, donúti sa ju zdolať. Možno sa mu podarí prebodnúť jej srdce, zabiť ju, tu a teraz ukončiť túto tragédiu.

Urobil jeden mučivý krok k meču, hmla v tvare Alizeh sa odrazu odťahla od Cyrusa a Kamran na okamih jasne zazrel jej tvár.

Vyzerala vydesene.

Ten výjav mu prebodol hrud' presne vo chvíli, keď sa mu vyčistil zrak, zrazu ju videl celkom jasne a, och, osud sa s ním naozaj kruto zahrával. Alizeh bola jeho nepriateľka disponujúca takou mocou, akú si nedokázal ani predstaviť. Dokonca aj teraz jej v žiarivých očiach planula emócia, ktorá ho ničila. Pôvabom a nenútenosťou sa vyznačovala ešte aj jej falošnosť. Pohľadom behala po miestnosti, akoby bola naozaj zúfalá.

Kamran preklíňal svoje mizerné srdce, zaťatou pästou si udrul do hrude, akoby ho chcel umlčať. Odpoveďou mu bola príšerná bolesť, ktorá sa mu zaryla do tela tak surovo, až mu to vyrazilo dych. Akoby mu pri nohách náhle vyrástol strom, jeho kmeň sa mu preplietol s chrbticou a obrovské konáre sa ohromnou silou tlačili cez jeho žily.

Prehol sa, lapajúc po dychu, a takmer mu unikol okamih, keď sa Alizeh pozrela jeho smerom, vzápätí sa bez varovania rozbehla a opäť bez ujmy prešla horúcim infernom.

Videla, ako sa snažil dosiahnuť na svoj meč? Odhalila jeho úmysly?

Pohľad na ňu ho privádzal do šialenstva aj teraz, keď utekala preč v tenkých šatách, dvakrát spálených ohňom.

V zdrapoch priesvitného hodvábu videl každý mäkký záhyb jej tela, elegantnú líniu nôh, oblú krivku prs a nenávidel sa za to, že po nej stále túži. Nenávidel hlad, ktorý cítil, keď ju sledoval, ako odchádza, nenávidel inštinkty, ktoré naňho napriek všetkým očividným dôkazom kričali, že Alizeh je v nebezpečenstve, že by mal ísť za ňou, ochrániť ju...

„Počkajte... Kam idete? Mali sme dohodu... Za žiadnych okolností ste nemali dovolené utiecť...“

Mali sme dohodu.

Tie slová mu zneli v hlave znova a znova, každá slabika zasahovala jeho myseľ ako ostrie čepele, ktorá reže do živého. Nebesá, koľko rán musí dnes večer ešte prežiť?

„Musím,“ kričala, rozrušení diváci jej uskakovali z cesty, aby mohla prejsť. „Mrzí ma to, mrzí ma to, ale musím odísť... Musím nájsť miesto, kde sa ukryť, niekde, kde ne...“

Odrazu sa prehla, akoby ju zasiahla neviditeľná sila, ktorá ju vzápätí zdvihla do vzduchu.

Vykrikla.

Kamran reagoval bez rozmýšľania, príval adrenalínu ho postavil na nohy a z nejakého bláznivého popudu zavolał jej meno. Pristúpil tak blízko k plameňom, ako sa len odvážil, zmučeným tónom hlasu sa bezpochyby pred všetkými prezradil, no v tej chvíli mu to bolo jedno. Alizeh stúpala čoraz vyššie a vyššie, krútila sa, kričala a Kamran sám seba preklínal za to, aké muky mu spôsobovalo jej utrpenie. Nerozumel boju, ktorý zúril v jeho vnútri.

„Zastavte to,“ kričala. „Dajte ma dolu!“

Kamranovi to zrazu došlo a pozrel sa Cyrusovi do očí. „Vý,“ povedal a takmer pritom nespoznával vlastný chriplavý hlas. „To máte na svedomí vy.“

Cyrusov výraz potemnel. „Spôsobila si to sama.“

Ďalší strápený výkrik mu zabránil odpovedať. Keď sa otočil, videl, ako Alizeh stúpa hore k trámom – bezpochyby sa nachádzala v zovretí veľmi temnej mágie –, a okamžite prehral boj so zdravým rozumom. Tomuto chaosu nedokázal prísť na koreň, nenachádzal odpovede na nespočetné množstvo otázok, ktoré ho prenasledovali.

Len ju sledoval ako obarený.

Alizeh bola taká mocná, že mohla vyhlasovať diabla za svojho priateľa, a panovník nepriateľského národa bol jej spojencom. Pomocou čiernej mágie vytvorila presvedčivé ilúzie a donútila Kamrana uveriť, že naozaj utržila fyzické rany na rukách, krku a tvári. Dobešla dokonca aj kráľa Zaala, keď ho primala myslieť si, že je len bezradná a nevzdelaná slúžka. A predsa teraz vzlykala tak presvedčivo a hystericky, že dokonca aj on...

„Vy ju vidíte?!“

Kamran sa otočil k Cyrusovi, pohľadom spočinul na medených vlasoch a chladných modrých očiach nepriateľa. Zo všetkého, čo mohol Cyrus povedať, vyriekol práve takúto zvláštnu vetu a Kamran okamžite premýšľal, čo to má znamenať. Cyrusa prekvapilo, že ju Kamran vidí, a to znamenalo len jedno...

Ostatní ju zrejme nevidia.

Hoci táto teória nič nevysvetľovala, z nejakého dôvodu mal pocit, že to zistenie je dôležité. Keď uvažoval nad príčinou svojej dočasnej slepoty, opäť sa ho zmocnil strach.

„Čo ste jej urobili?“ opýtal sa Kamran pomaly.

Cyrus neodpovedal.

Kráľ z juhu sa lenivo odtláčil od stĺpa a zohol sa po svojom meči. S predstieranou ľahostajnosťou vykročil ku Kamranovi, meč za sebou ťahal ako psa na vôdzke, Alizehine výkriky na chvíľu prehlušil strašidelným škripotom ocele o kameň.

„Myslel som si, že prešla cez oheň, aby potrestala *mňa*,“ hovoril Cyrus. „Až teraz vidím, že to urobila preto, aby ochránila *vás*.“

V Cyrusových modrých očiach na okamih zazrel záblesk, ktorým sa mladý kráľ prezradil. Pod jeho pokojným zovňajškom sa skrývalo čosi zúfalé a nespútané, možno dokonca zlomené a Kamran si s istým zadosťučinením uvedomil, že tento mladý kráľ zrejme nie je taký silný, ako sa javí.

„Poznáte jej meno,“ povedal Cyrus potichu.

Kamran znervóznel, ale nič nehovoril.

„Ako to, že poznáte jej meno?“ pýtal sa Cyrus.

Keď Kamran napokon odpovedal, jeho hlas znel pochmúrny a chladný. „Mohol by som sa vás opýtať to isté.“

„To by ste mohli,“ odvetil Cyrus, pomaly dvíhajúc meč. „No ako iste uznáte, čo by som to bol za ženícha, keby som nepoznal meno svojej nevesty?“

Kamranovi v hrudi explodovala ostrá bolesť v rovnakej chvíli, ako čosi s hlasným treskom prerazilo stenu miestnosti. Kamran potlačil výkrik, opäť padol na kolená, chytil sa za rebrá, od bolesti sa mu dvíhal žalúdok. Netušil, čo sa to s ním deje, a nemal čas hádať. Ledva sa prinútil otvoriť oči, a keď to urobil, videl, ako sa palác, ktorý mu bol domovom, rúca pod ťarchou dúhovo lesklých krídel obrovského draka. Tvor si razil cestu jeho stenami – Kamrana ten pohľad šokoval.